

Kapitány Máté VIRÁGOT AZ ORKNAK

 ligetmuhely.com/kapitany-mate-viragot-az-orknak/

Hétfő

Döngés, szuszogok, kitaposott a föld, ahogy megyek. Fújatok. Mocsaras vidék. Párás, csorog az izzadság. Az agyamra rászállt egy bogár. Ropogott a páncélja, a lábait kiköpdöstem. Kaparta a torkomat. A mocsárba ürítettem. Cuppog a lábam, ahogy megyek. Groáárrrrrr, így bögök. Meleg van, csorog az izzadság a zöld bőrömmön. A zöld bőröm, mint a lovaké, összehúzódik, amikor rászáll egy légy. Csipkednek a szúnyogok. Álmos vagyok. Páfrányok közé fekszem. Sötét az ég. Két sárkány repül odafent. Elbújok a bokrok közé. Éhes vagyok, mikor felkelek. Szarvas

fut az erdőben. Leterítem, a húsát tépem. Rágós, finom. Most egy ideig nem vagyok éhes. Menet közben ürítek, a combom hátulján gurul le. Este van, lehül a levegő. Magamra terítem a medvebőrt.

Kedd

A hegyeken túl van a tábor. Kürtszóval hívnak. Delel a nap, mikor megérkezem. A törzs tagjai már ott vannak. Elkapom az egyik asszonyt. Már szült nekem korábban egy kisorkot. Hátha még egyet szül. Verik a dobokat. Olyan, mintha a torkomban remegne. Körbejár a sámán, világít a szeme. Belelát a fejünkbe. Előttem megáll, sokáig néz. Lesütöm a szememet. Azt hiszem, áfonyaszínű a szemem. Azt mondják az asszonyok. Néz a sámán, morog. Minek néz annyit? Azt morogja, idegen. Idegen az anyád. Pofán verem. Felhördülnek a többiek. Nekem jönnek. Kettőt leverek. A harmadik egy husáanggal a nyakamra üt. Kidőlök, még hallom a puffanást. Meg az orrlükamban érzem a felszálló port. Később magamhoz térek. Már meggyújtották a tüzeket. Néhányan röhögnek rajtam.

Szerda

Mikor felkel a nap, a vezér magához hívat. Idegen vagy, dörgi. Nem engedik, hogy válaszoljak. Megragadnak, és kivisznek a pusztába. Üvöltözöm. Sokáig caplatunk. Akkor elengednek. Nem jöhetsz vissza közénk, morogják. Számkivetett vagy. Balra ott hömpölyög a Nagy Zúgó. Áttuszkolnak a roskatag hídon. A túlparton ott a többi számkivetett. Na, ezt nem, hörgöm, csórikáim közé nem dugtok. Visszaindulok a hídon. Lándzsákat hajítanak felém, húsba kapaszkodós, fogazott végűeket. Kettő elől félrehajolok, a harmadik a combomba fúródik. Térdre rogyok. Megindulnak felém a hídon, husáanggal, marcangolókkal, darabolókkal. Úgy csúszom-mászom vissza csórikáim közé, hogy egészen felemészt a szégyen. Néhányan a számkivetettek közül felsegítenek. Rájuk mordulok, hogy nem kell a segítséged, te szarfaszú csicska. Azért is belém karolnak, húznak el a hídtól. A pusztaságban vagyunk.

Csütörtök

A pusztaságban vagyunk. Tép a Nap, tüzes karmokkal, mint egy fénixmadár. Támolyognak mellettem az idős, nyomorék, vak, éhező, újszülött, szoptató orkok. Az izzadt képükre feketén tapad a léptünk nyomán kavargó por. Döng a léptem, de gyengül. A lándzsát kitéptem a combomból. A vérzés elállt. Sötéten száradt rá a bőrömrre az alvadék. Szomjas vagyok. Próbálok húgyozni, de nem jön. Csak fogom a zöld löcsömet, és semmi. Keresnünk kell egy patakot. Baromság volt hátrahagyni a Nagy Zúgót, én megmondtam. A csőcselék egy ősz szakállú öreget követ, akinek a hosszú füléből pamacsokban nő a szőr. Azt hajtogatja a reszketős fejével, hogy a megváltás felé visz minket. Ezeknek a halál talán megváltás, gondolom, nekem biztos, nem. Ha itt ránk támad egy sárkány, zihér, hogy elpatkolunk.

Péntek

Reggelre belobbant a sebláz. Gyulladt és duzzadt a lándzsa nyoma, a fogaival megszaggatta az izmokat. Sántikálok, lassabban, mint ezek a kriplik. A vén vezető könyörületos pofával nyugtatgat, hogy senkit sem hagyunk hátra. Engem ne sajnáljál, tata! Megoldom egyedül, nincs rátok szükségem. Úgy perzsel a Nap, hogy szinte hallom a hangját. Ki van száradva a szám, felreped, szivárogoz belőle a vér, azt lefetyelem kutyamódra. Egyre homályosabban látok. Délutánra már csak vonzsolom magam. Estére elvágódom, csak heverek a hátamon, és mélyeket sóhajtok. Egymásba kapaszkodnak a csillagok, vonalakat húznak az égen. Emberi arcot formálnak. Ha hinnék a Teremtő Acsargóban, most úgy vélném, ő üzen nekem. Csórikáim körém kuporognak, de nincs erőm elzavarni őket. Az egyik a tarisznyájából valami növényeket kapar elő, azokat tömködi a sebbe. Úgy csíp, hogy menten elszáll az agyam. Belesüppedek a sebláz homályába.

Szombat

–

Vasárnap

–

Hétfő

–

Kedd

Magamhoz térek. Azt mondják, három napig voltam kiütve. Zöldellő erdő vesz körül, egy sebtiben összetákoltt hordágyon fekszem. Lelkesen magyaráznak az orktársak, hogy közel a megváltás. Az emberek világához érünk. Legördülök a hordágyról, próbálnék futni. Az emberek világához megyünk, basszátok meg?! A maradék eszetek is elment?! Valaki vizet hoz nekem, mohón iszom. Ettől megnyugszom kicsit. Visszadőlök a hordágyra, mint akinek minden mindegy. Talán jobb lesz így, gondolom. A többi hülyével együtt engem is lemészárolnak az emberek, a húsunkat kiszáritják, felfüstölik, és odadobják a disznóknak. Anyám mindig is mondogatta, hogy egy szép napon ürülékként végzem majd.

Szerda

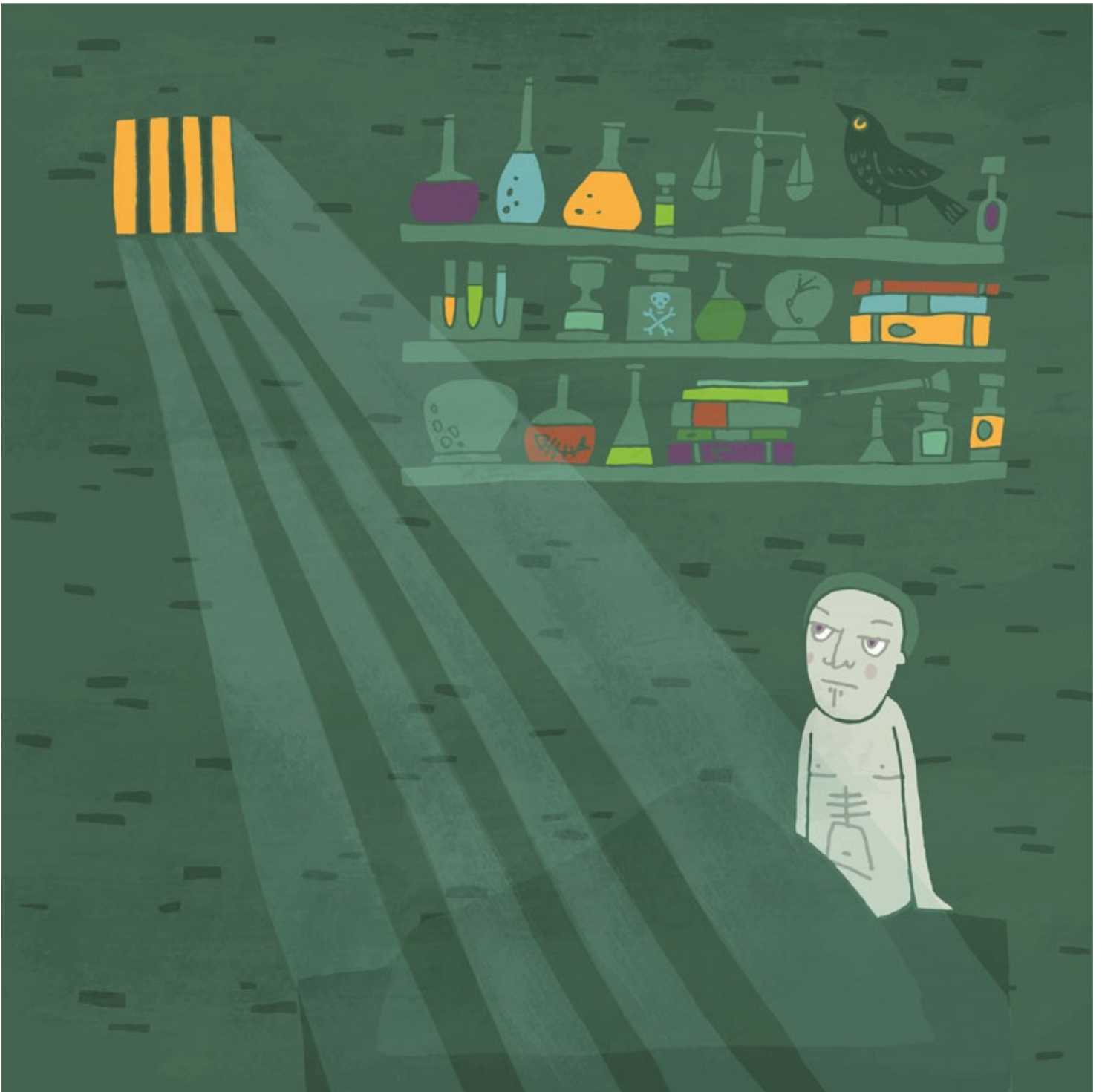
Kora délután érjük el az Ijász Kapuját. Lovagok hada őrzi, figyelmeztetésül felénk lönek néhányszor. Vén vezetőnk előre baktat, kezét felemeli, hogy békével jöttünk. Látom, ahogy kilovagol hozzá két lovag. A lóról nem szállnak le, úgy tárgyalnak vele. Az öreg integet felénk, mutatja az idióta, hogy békés orkocskák vagyunk, nem harapunk. Szánjanak meg minket. Könyörög, alázatosan kérleli ezeket a tetveket. Hol a büszkeséged, apukám? Ekkor felharsan egy kürt, messzire bőg a hangja, majd kitarul a kapu. Mellettem a többiek éljeneznek, kurjongatnak, én meg gúnyosan vigyorgok. Így örülnek az állatok levágásuk előtt. Nem kelek fel a hordágyról, hagyom, hogy

átvonszoljanak a kapun. A fehérbőrű, satnya kis emberek undorodva figyelik szedett-vedett menetünket. Na, mi van, hófehérke, kiáltok oda az egyiknek, bár tudom, hogy úgyse érti, mi van, már a disznóknak se vagyunk elég jók? Vezetőnk csendre int, miközben sűrűn elnézést kér az emberektől. Bevisznek minket a városba. A macskaköveken úgy rázkódik a hordágy, hogy a belem is kifordul. Estére istállóban szállásolnak el bennünket. A szénaillattól elnyom az álom.

Csütörtök

Valaki durván rázza a vállamat, erre ébredek. Szakállas ember hajol fölém. Még pofozgat is. Megragadnám a torkát, de mozdulni sem bírok. Ráz a hideg. Kiújult a sebláz? Megmérgezte a véretem? Vagy visznek levágni? Elviszünk a gyógyítóhoz, magyarázza nekem a tag, lassan, mintha gyerekhez beszélne. Én értem a nyelvüket, csak ők nem ismerik az enyémet. A gyógyító majd segít, mondja a fickó, és mutogatja a kezével, mi van. Megvonom a vállamat. Azt csináltok, amit akartok, suttogom. Megfognak a hordágyat, és húznak-vonnak végig a várudvaron. Az embergyerekek halálra vált fejjel hagyják abba a futkározást, amikor meglátnak. Felfallak titeket, nyöszörgöm, és csendesen röhögök. Hűvös toronyba cipelnek, itt leemelnek a hordágyról. Négy lovag kell hozzá, hogy a testemet megemeljék, pedig az elmúlt napokban rengeteget fogytam. Visznek fel a lépcsőn. Mi van, dűnnyögöm, ledobtok a tetejéről? Megspóroljátok a klopfolást, mi? Nyögnek, szentségelnek, ahogy cipelnek. Nyílik egy súlyos ajtó, hamarosan kemény ágyon landolok. A nyirkos szobában színes gőzök kavarnak. A falakon különös műszerek, körben asztalok, gömbökkel, könyvekkel. Vézna öreg közelít hozzám, olyan köpenyben, amilyet az úszók viselnek verseny előtt. Az öreg alaposan végigmér. Lehet, hogy valami perverz. Mindegy. Fejezzük be. Remek testfelépítése van, szól az öreg a kimerülten fújtató többiekhez. Kár lenne veszni hagyni. Még egyszer megvizsgál, nyomkodja a karomat, lábamat. Érzem a gennyes sebem bűzét, émelygek tőle. Átformáljuk kicsit a fiatalembert, motyogja az öreg, és sípoló hangon röhög. Na, gondolom, jön a kínzás. Az öreg tesz-vesz körülöttem, halkan pakol, kavargat valamit. Nem tudom felemelni a fejemet, csak a plafont bámulom. A sebemre nedves kötést tesz. Kellemesen hűvös, kéjesen beleremegek, olyan jól esik. Még a könnyem is kicsordul. Rövidesen a számhoz emel valami kék üveget. Idd meg, parancsol rám. Megiszom, nem ellenkezem. Sűrű folyadékot nyelek, ragacsos, de finom. Az öreg odébb lép. Most várunk, mondja. Reggelre kész lesz. Fiatalember, szól még oda hozzám, megszabadítalak mindentől, ami állattá tesz!

Azzal otthagytam. Rám csukják az ajtót. A szoba forog, hiába hunyom le a szemem, attól csak még jobban szédülök. Ropogást hallok, és mintha a bőrömet nyúznák. Kezdődik, gondolom, és felüvöltök.

Péntek

–

Szombat

Mikor kinyitom a szemem, ugyanabban a nyirkos toronyszobában heverek. Az ablakon beszűremlik a napfény, rácson szét a csillogó kövön. Mocorgok kicsit az ágyon, a testem szokatlanul könnyű. Tapogatom magam,

hogyan megvan-e még a bőröm. Puha, alig van rajta szőr. Biztos leperzselték rólam. Felülök. Végigtekintek magamon. Fehér, inas testet látok. A szívem hevesebben ver. Mi történt itt? Az arcomhoz nyúlok. Vékony és finom, a számban agyarak helyett apró fogakat tapintok. Lepillantok a nemi szervemre. Jóval apróbb és az is fehér. Szégyellősen takarom el, pedig egyedül vagyok a szobában. Lekászálódok a priccscről, a szoba kövezete hideg, talpamon tehát már nincsen szőr, ami melegítene. A combomon még ott a seb, de már egészen összehúzódott, szinte begyógyult. Az egyik gömbhöz megyek. Járásom bizonytalan, máshogy oszlik el a testsúlyom, nehéz megszokni. Fázom. A gömb a teret görbítve tükröződik. Magas, kissé sápadt ember bámul rám. A szeme, ha jól látom, áfonyaszínű. A kilincs csikorogva nyomódik le. Prém takarót veszek észre az egyik szék támlájára dobva. Gyorsan magam köré tekerem. Az ajtó nyílik. Az öreg érkezik, ezúttal hozzá hasonló köpenyesek társaságában. Mikor meglátnak, elismerően bólogatnak, valamelyik még tapsol is. Ez igen, kiáltják, brávó, nagymester! Az öreg barátságosan mosolyog rám, kezét nyújtja felém. Tétován megrázom. Alig nagyobb a tenyerem, mint az övé. Ebben a pokrócban állva, pucéron, védtelennek és jelentéktelennek érzem magamat. Az öreg megvizsgál, leveszik rólam a takarót. Visszateszem. Ők megértően dűnnyögnek. Hát igen, hallom az egyik köpenyestől, a szemérem. A lelke is formálódik hát. Hamarosan apród érkezik, finom kelmébe öltöztetnek. Az öltözék úgy simul a testemre, mintha asszony simogatna. Az öreg atyáskodva belém karol. Kivonulunk a toronyszobából, le a lépcsőn. Engedelmesen követem. A cipő védi a lábamat, már nem fázom. Átsétálunk a várudvaron, az emberek asszonyai mohó pillantásokkal méregetnek. Az agyam úgy pörög, mint még soha, emlékezni mégis nehezemre esik. Országom emléke még álomnak is kevés. Idegen. Bemutatnak az uralkodónak, a királyi családnak. Távollágtartó elismeréssel figyelnek, mint egy jól faragott bábót. Mindenki gratulál az öregnek. Ő büszkén hordozza végig tekintetét a nemeseken, közben úgy beszél rólam, mintha legalábbis a fia lennék. Az uralkodó szerint jó ötlet volna más orkokon is alkalmazni az eljárást. Ezt hallván a nemesek megrémülnek, sugdolózni kezdenek. Veszélyes lehet, mondják. Beépülnek közénk. Belülről rohasztanak szét minket. Fenyegető pillantások villannak felém. Felemelem a kezem, nem akarok bajt. Ártalmatlan vagyok, mondom, és alig ismerem fel a hangomat. Az uralkodó kihirdeti, hogy a birodalomnak meg kell ismernie ezt az új lehetőséget. Utasítja az öreget, hogy járja velem végig a királyságot. Minden városnak és falunak látnia kell a csodát.

Estére külön termet kapok. Baldachin omlik az ágyra. Az ágy mellett virágok.

Vasárnap

Azt mondják, kapok egy szabadnapot az országjárás előtt. Hosszú út lesz, mondja az öreg, nem árt rákészülni. Megkérdezi, szeretnék-e asszonnyal lenni. Nem érzek vágyat, hát nemet mondom. Elégedetten biccent. Igen, igen, dörmögi, ez a tisztaság. Könyveket hozatnak a termembe. Úgy látszik, tudok olvasni. Hosszú órákig böngészem a kódexeket. Ebédet kapok, frissen sült kacsát, zöldségeket. Elfogyasztom, de örömet nem lelek benne. Minek a testnek ennyi táplálék? Undorodva gondolok a zabálókra, a lakomázó, zsíros ujjú csőcselékre. Az öreg minden tettemet figyelemmel kíséri, közben jegyzeteket készít. Jól sikerültél, mondja nekem, talán túlzottan is. Délután a környező birtokokra megyünk, sétálunk. A Nap már nem éget, a közeli patakok körül burjánzik a növényzet. Kiérünk a földútra, az öreg mondja, hogy lassan forduljunk vissza. Észreveszek néhány koldust, a porban ücsörögnek. Várj még, felelek az öregnek, mindjárt indulhatunk. Odaballagok a koldusokhoz. Áporodott szaguk nem zavar, de látom a szemükön, hogy sunyivá tette őket a szenvedés. Megsimogatom mindegyiket, és azt suttogom, eljő a megváltás. Az öreg elhúz tőlük. Mennünk kell, sziszegi. Aggodalmaskodó pillantásokat vet felém a visszaúton.

Hétfő

Hajnaltól indulunk útnak. Díszes hintóval, húsz lovag kíséretében. Az apródtól a legegyszerűbb öltözéket kérem. Az öreg velem szemben ül, méricskéli a ruhámat. No, igen, morogja türelmetlenül, az egyszerűség, az szép, szép. Amíg visz a hintó, felkészít az utazásra. Majd én beszélek helyetted, mondja, neked semmi dolgod, csak állsz, és mosolyogsz. Érted? Hallgatok. Gyanakodva figyel. De nem szól többet. Némán zötyögünk, csak a lovak patája

kopog. Odakint vonul a táj, mezők, erdők és hegyek váltják egymást. Rengeteg a koldus az út mellett, benyúlnak a hintó ablakán, alamizsnáért könyörögnek. Sok az éhező, állapítom meg, és az öregre pillantok. Igen, sajnos így van, feleli, és elfordítja fejét. Mocsaras vidék mellett haladunk el, itt vadabbul ver a szívem, talán orkságom utolsó szikrája pattog benne. Szúnyogos, sötét lápvidék, az öreg kényelmetlenül fészkelődik az ülésen. A mocsár utáni kietlen tájon emberek csoportja áll egy lángoló máglyarakás mellett. Boszorkányt égetnek, magyarázza az öreg. A felszálló füst a hintóig elér, kaparja a torkunkat. Aki boszorkányt lélegez be, maga is befogadja a gonoszt, súgja az öreg, és eltakarja száját, orrát. Sajnálattal figyelem ezt a babonás vénséget. A hintó zötyög, újra lakott településre érünk. Itt megállunk, szól az öreg, és a hintó tetejét megkopogtatva jelez a kocsisnak. Mikor kiszállunk, a szájtáti lakosok kíváncsian bámulnak ránk. A lovagok összeterelik őket, az öreg magával húz a tömeg elé. Elmondja nekik, hogy akit itt és most látnak, az bizony néhány napja még egy büdös, acsarkodó ork volt. Hitetlenkedve nézik hol őt, hol engem. Egy bátrabb lakos kilép a sorból, és megkérdi, mivel tudja ezt alátámasztani az öreg. Az öreg int a fejével az egyik lovagnak, aki a hintóhoz csörtet, majd visszasiet két egymáshoz fogott farúddal. A helyiek kacagnak, nem értik, mit akar az öreg a rudakkal. Az öreg szemmel láthatóan ideges, nincs hozzászokva, hogy kinevetik, elvégre ő a nagymester, az uralkodó udvari mágusa. Ismét int a fejével, a lovag vízszintesen a fejem fölé emeli a két rudat, majd az alsót hirtelen elengedi. Ahogy lehull a rúd, áttetsző hártját húz magával, ami kifeszül a két fadarab között. A hártya még egy ideig fodrozódik, majd, mint a víz tükre, kisimul. Megjelenik rajta egy összekuporodó ork, lába rángatózik, szája habzik. Mint egy tömlőcbe vetett rab. A lakosok elcsendesednek, ámuldozva nézik a csodát. Ez itt egy sárkányfátyol, kiáltja diadalittasan az öreg, megmutatja a múltunkat. Itt a bizonyíték! Nézem ezt a szerencsétlen orkot, ahogy vergődik és hörög, megkérem a lovagot, hogy vigye vissza a hintóba a szerkezetet. Az öreg jóváhagyja, a sárkányfátyol eltűnik. A lakosok közelebb nyomulnak, van, amelyik meg is tapogat. Csoda, suttojják, ez tényleg csoda! Az öreg most hátrébb von, és azt kiáltja a helyieknek, hogy ebben a világban ily csodák léteznek, örvendjenek hát, és adjanak hálát létükért. Azzal se szó, se beszéd megragadja karomat, és a hintóhoz húz. A lovagok szinte belöknek, és ránk zárják az ajtót. A lakosok a hintó után erednek, de a lovakkal nem veszik fel a versenyt. Sok helyre el kell még jutnunk, mondja nekem az öreg, és hátradől.

Kedd

A Keselyű-hegy várába érkezünk, az uralkodó unokaöccséhez. Az öreg megáll velem a várfalon, a tömeg odalentről pislog ránk. Lássátok a csodát, aki itt áll előttetek, néhány napja még ösztönöktől vezérelt állat volt, egy ork-barom, most pedig az erkölcs és értelem maga! A lovagok hozzák a sárkányfátylat, a tömeg fütyül és éljenez. Végignézek ezen a lelkes és ostoba csürhén, előtt a szomorúság. Vásári majmot csinál belőlem az öreg, ahelyett, hogy nemes célra használná teremtésemet. Egyszeriben felkiáltok én is, hangosan és tisztán, hogy eljő a megváltás, már közeleg, ne féljete! Kitérom karomat, a tömeg elhallgat, és látom rajtuk, hogy a hangom megérintette lelküket. Az öreg dühödten szuszog, belém karol, és elvonszol. A lovagok durván taszajtanak a hintóba. Mikor elindulunk, az öreg elővesz egy vékony pálcát, és a nyakamra sóz vele. Csíp, mintha bögöly marna. Megmondtam, hogy ne

beszélj, hörög, vörös az arca. Nem értem a dühét. Hallgatok. A nyakamat simogatom. A hintó nagyokat ugrik, köves talajon haladunk. Estére a Korom-völgyben ütünk sátrat. Álomtalan éjszaka vár, nyugtalanul forgolódom.

Szerda

A Perye-hídon átkelve elérjük a Négy-folyam vidékét. Rosktag viskók és rozsdás cégérek között gördül át a hintó, a város főterén állunk meg. Iszákosok tántorognak a pirkadatban. Az öreg bemutat az álmos helybélieknek, mikor megtapogatnak, felragyog a szemük. Egy idős hölgy azt tátogja, szentet teremtettek, érzi a bőrömön. Délutánra a Kések városába jutunk. Úgy tűnik, megelőzött minket a hírünk. Kígyózó sorokban várnak ránk a lakosok. A hintó falát lapogatják, kérlelő pillantásokkal nyúlálnak be hozzánk. Már a sárkányfátyolra sincs szükség. Még mindig fáj a nyakam, mégsem maradok csendben. Bűneitek megbocsátást nyernek, testvéreim, ordítom, közel a megváltás! A hintóba löknek. Az öreg magából kikelve szitkozódik. A hintó megáll egy félreeső helyen. Mező mellett vagyunk, hatalmas szirmú virágok mindenütt. Kirángatnak a hintóból, a fűbe löknek. A lovagok kardlappal ütlegelnek. Elég lesz, mormogja aztán az öreg. Sántikálva, derekamat fogva szállok vissza a hintóba. Ez volt az utolsó alkalom, hogy megszólaltál, súgja fülembe az öreg. Éjszaka a szabad ég alatt fekszem. Vonalakat húznak a csillagok.

Csütörtök

Szentet teremtettek, gondolom, mikor reggel kinyitom a szemem. A hintó nehézkesen gördül végig a Saru-hegy derekán. Odakint sólymok köröznek. A Tenyerek városának kapui kitérülnek, alázatosan, lehajtott fejjel fogadnak minket. Ahogy végiglépdelünk a pódiumig, mindenütt reményt látok az emberek szemében. Ő az, sugdolóznak, és rám mutogatnak. Ő hozza el az új világot. Az öreg úgy tesz, mintha nem hallaná, a nyakán idegesen remeg az ín. Lássatok csodát, kezdene bele a pódiumon állva, de valaki bekiabál a tömegből. Őt akarjuk hallani, Ő beszéljen hozzánk! Az öreg szeme szikrát vet, de nincs más választása, átadja nekem a szót. Talán fél a lincseléstől. Mikor megszólalok, teljes csend telepszik a városra. Valahol a távolban harang kondul. Minden bűn eltöröltetik, mondom ekkor, és kiabálnom sem kell, hallanak. Minden nyomor felszámoltatik. Minden éhező jól lakatik. Minden fájdalom elillan. Közel a megváltás, testvéreim! Tisztítsátok meg magatokat! Szabaduljatok meg mindentől, ami állattá tesz! Kezdődik, barátaim! Holnap minden megváltozik! Olyanná lesztek, mint én! Éljen a tömeg, én meg érzem, ahogy árad a testemből a világosság. Az öreg belém karol, mosolyt erőltet arcára. A hintóig kísér bennünket a könnyező, boldog sokaság. A hintó kigördül a kapun. Sokáig halljuk még a felszabadult hangzavart.

Az öreg nem szól, nem tombol, csak figyelmesen szemlél. A lovak patái kopognak, a hintó kerekei görögnek. Csodálatos lugashoz érünk, zöldell a világ. Itt letáborozunk, szól ki az öreg a hintó ablakán. Nem beszélgetünk, a lovak felállítják a sátrakat. Enni nem kérek, elnéző mosollyal figyelem, ahogy a lovak zabálnak. Csak egy kis vizet kérek az öregtől. Erős íze van, sűrűn csordogál a torkomon. Egészen felüdit, majd jólesően elbágyaszt. Könnyű szívvel térek nyugovóra.

Péntek

Szombat

Vasárnap

Kinyitom a szemem. Minden zöld, erős szagot árasztanak a növények. A szabad ég alatt fekszem. Se sátor, se hintó. Mi az isten van itt? Hol az öreg, meg a lovagok? Jól itt hagytak, gondolom, szép! Nehézkesen állok fel, mintha mázsákat cipelnék. A szuszogásom mély, mozgásom lomha. Viszket a szám. Éhes vagyok, mintha napok óta nem ettem volna. Zsibog az ágyékom, reggeli merevedés. A karomra pillantok. Zöld izmok ugrálnak a csonton. Megdörzsölöm a szemem. Ork vagyok, ork vagyok, dünyögöm. Csúnyán megtréfált a vén trotty. Lehet, hogy vissza kellene mennem a törzshöz. Talán azóta rájöttek, hogy a sámán segghülye. Hogy nem vagyok idegen. Szárnycsapásokat hallok, hatalmas árnyék suhan át a lugason. Sárkány száll le mellém. Mohó tekintettel mér végig. Oké, gondolom, és ökölbe szorítom a kezem. Kezdjünk bele, apukám! Kitátja pofáját. Anyám mindig is mondta, hogy egy szép napon ürülékként végzem majd.

rajzok | **TÖRÖK ESZTER**